

чужди пјтешественици, както се вижда отъ множеството документи, изредени по-долу. Най-сетнѣ и день днешенѣ македонското население зове себе си българско, българи. Отъ гръцка страна обаче, по политически причини, обичатъ да притъпяватъ бодливостъта на тая неприятна истина, та за македонскитѣ българи употрѣбятъ терминътъ „елини, които говорятъ български“, „българогласни елини“ (βουλγαρόφωνοι Ἕλληνες). По-смѣшно е гледището по този въпросъ на нѣкои сръбски учени, напр. на академика проф. Цвиича. Проф. Цвиичъ, като признава, че „македонскитѣ славѣни обикновено се наричатъ българи“¹⁾, бърза да поясни, че името „българинъ“ въ случая се разбирало като „простъ човѣкъ“ и не означавало нѣкоя народност . . . Това „открытие“ на сръбската наука бѣ подето отъ сръбски публицисти и държавници, които побързаха да го разтръбятъ и да го разукрасятъ. Сръбскиятъ министъръ К. Стояновичъ пише въ италиянското списание Nuova Antologia и въ сръбското Дело²⁾ така: „Но съ това име (българинъ) не се е означавала българската народностъ, а само простота, защото това название иде отъ латинската дума vulgaris, простъ човѣкъ, селякъ, земледѣлецъ, докато пъкъ за националното опрѣдѣляне се употрѣбява монголската дума „болгаринъ“, която не е позната въ Македония“ . . . Може би това тълкувание (vulgaris = българинъ = *простъ човѣкъ*) да прилѣга повече на неговия авторъ, защото въ науката се знае, че латинското *v* не дава *b* въ славѣнскитѣ езици и че латинскитѣ писатели сж наричали българитѣ Bulgari, съ В (б). Освѣнъ това българитѣ сж носѣли това си име още като живѣели край Кавказъ и Азовско-море, а тамъ не сж ги достигнали латинци, та да ги кръщаватъ на vulgaris, по угодата на сръбски учени, като горнитѣ.

Що се отнася до формата на името „българинъ“, ще кажемъ, че и тя се е видоизмѣнявала прѣзъ течение на врѣмето, съобразно звуковитѣ промѣни, настанали при историческото развитие на българския езикъ въ различнитѣ муговори. Старинската форма *вългаринъ* се е държала прѣзъ старобългар-

1) Срв. Ј. Цвиичъ, Проматрања о етнографији македонскихъ словена. 2 изд. Београд 1906, стр. 9, 24, 25, 27 и др. Подобно признание срѣщаме и въ изданията на Сръбската академия, напр. за най-сѣвернитѣ македонски крайща, за скопската Църнагория: „Црногорско становништво . . . они сами себе у понеким селима називају Бугарима“. Населъа српскихъ земаља III, 507.

2) Nuova antologia, № за юли 1915 г., Дело отъ 15 августъ 1915, стр. 201.